

ken op een goeden oogst. Met elkaar gebruikte men toen daar het avondeten. Onder de aanwezigen bevond zich ook Jan de Witte, een der hoogheemraden. Na dien dag schouw gehad te hebben in Schieland als hoogheemraad, was hij pas 's avonds thuis gekomen en had toen dadelijk vernomen, wat er gebeurd was. Hoewel de zaak bijgelegd scheen te zijn, had hij het toch raadzaam gevonden zijn pantser aan te trekken; vóór zijn huis hadden zich nog 10 à 12 personen, eveneens gepantserd en gewapend, bij hem gevoegd en zoo was dit geheele gezelschap naar De Spiegel getrokken, waar hij en de andere hoogheemraden van Schieland zouden „teren ende eten”. Terwijl men daar bijeen was, waarschijnlijk tamelijk opgewonden, kwam de procureur (stadhouder) van den hertog binnen en bemoeide zich met het voorgevallene, omdat het volgens hem hier geen particuliere zaak doch partijschappen betrof. Hij verzocht Olivier Arentsz. den vrede te bewaren, wat deze beloofde, maar de komst van de kinderen van Oliviers broeder en zuster en van andere vrienden later op den avond voorspelde toch niet veel goeds. Het bevel van den stadhouder om zich niet op straat te begeven, doch voorloopig te blijven, waar men was, scheen niet begrepen te zijn, werd tenminste niet opgevolgd. Ook Jan de Witte had gaarne zijn woord gegeven, dat hij den vrede zou bewaren en er volstrekt niet aan dacht beroering te verwekken, doch een eigenaardigen indruk maakt dan toch het aantrekken van een pantser, als men slechts van plan is te gaan banketeeren. Hij begreep evenmin als zijn vrienden, dat het de bedoeling was om daar te blijven, ten einde de gisting niet te vermeerderen. Hij volgde den stedehouder, quasi om hem te helpen, doch zijn partijgangers volgden natuurlijk eveneens.

De tegenpartij had sinds den middag evenmin stil gezeten. Toen hem bericht was, dat zijn neef Floris gewond was, had de schout zich gespoed naar zijn vriend Jan van Remmerswael en een ooploop van volk om zich heen verzameld, terwijl zijn knechten gewapend met geladen „bogen” langs Rotterdams straten liepen. Bij zijn verhoor verklaarde hij later net naar bed te hebben willen gaan, toen hij vernam, dat de stadhouder in de stad was gekomen, waarop hij zich met zijn zoon en knecht dadelijk bij hem gevoegd had, doch zonder wapens. Het is echter niet goed aan te nemen, dat Mr. Jan Willemsz. niet zou geweten hebben, wat er